

Про фанфік

Дванадцять років тому, Рейнбоу одружилась з жінкою її мрій. Сім років тому, та ж жінка покинула її. Тепер вона повернулась додому, де Реріті очікувала її біля дверей квартири.

Це може бути найжахливіше, що могло статися з нею.

[Ця історія складається із 3 фанфіків. Це 3 частина. Перевірте розділ «Технічні і легальні деталі» -> «Список моїх інших перекладів», там ви знайдете посилання на усі інші мої переклади під, включаючи цю трилогію.]

Технічні і легальні деталі

«Forgive Me, Friend»

https://www.fimfiction.net/story/461702/forgive-me-friend

Сторінка автора PaulAsaran на fimfiction

https://www.fimfiction.net/user/111840/PaulAsaran

GitHub сторінка перекладу

https://github.com/Vovkiv/Forgive_me_friend-ukr

Список моїх інших перекладів

 $https://github.com/Vovkiv/mlp_fics_that_i_plan_to_translate$

Зміст

Обкладинка	1
Про фанфік	2
т т т Технічні і легальні деталі	
Зміст	
Пробач моє огидне серце	

Пробач моє огидне серце

Дощ ледве чутно бризкав у вікно автомобіля. Його супроводжувало тихе мурчанням двигуна та слабке дзижчання кондиціонера. Чи є слово «дзижчання» правильним тут? Більше схоже на шипіння. Або гудіння. Ні, не гудіння. Це був би звук. Звук який робить кондиціонер.

Не стійка метафора Рейнбоу вислизнула від неї через те, що її відволікли. Так важко бути поетичною.

— Ти там страшенно тиха.

Вона поглянула на Щюр Бет Сорбет. Смішне ім'я. Смішний хлопець. Зазвичай. Не сьогодні.

— Просто задумалась.

Погляд Бета зустрівся з її, але його зелені очі швидко повернулись назад на дорогу. Його темно-сіра шкіра була схована під синьою сорочкою і джинсами. Він злегка потрусив головою, коли жмут волосся сповз йому перед очима. Воно було світло-блакитним, яскравіше, ніж зазвичай можна очікувати від волосся. Такий блакитний, який змусив її згадати тих модних перукарівчоловіків, які називали один одного «подружками» і махали ідеально доглянутими нігтями. Насміхатися над ним вже давно перестало бути смішно, але цей образ все ще викликав у неї посмішку.

Він мовчав, доки не помітив як вона дивиться на нього із пасажирського сидіння.

- Передумала?
- Hi.

Вона сфокусувалась на смужках на вікні. Не звертала увагу на будівлі які вони проїжджали. Вогні міста освітлювали все навкруги вночі, час від часу купаючи салон автомобіля еклектичною сумішшю тіней.

- Я готова до цього.
- Що ж, як скажеш.

Він трохи нахилився до неї, ніби хотів відкрити якусь таємницю.

— Знаєш, я буду сумувати за тим, як забирав тебе із аеропорту.

Її посмішка послабилась. Вона думала про це. Багато думала про це.

— Я також буду сумувати за цим. Я навіть не пам'ятаю чому ми почали цю традицію.

Бет глузував, піднявши губи у своїй фірмовій усмішці.

— Не обманюй, ти прекрасно пам'ятаєш чому. Одного разу, ти була незграбою і забула свої ключі у Мейнхетенні і подзвонила мені, щоб я підвіз тебе.

I він був правий до мозку кісток. Вона пам'ятає ту ніч, можливо навіть краще, ніж їй хотілося б.

— Ключі хтось вкрав.

Він поглянув на неї, все ще посміхаючись. Їй завжди подобався цей вираз.

— Ти подзвонила у готель. Вони знайшли ключі у твоїй кімнаті.

Вона посміхнулась йому, намагаючись виглядати сором'язливо. Вони обоє знали правду, що вона тоді не зібралась до купи. Чого ж він не знав, так це те, як вона стояла тоді у снігу ззовні зачиненої машини, ридала і бажала знову стати дитиною. Це була погана неділя. Місяць. Що ж там, цілий рік. Оглядаючись назад, так... все було так само погано. Погано, наче це був сон, який би вона хотіла забути. Дзвінок її агенту, щоб попрохати відвезти її додому не повинно були бути чимось особливим, але той момент був найгіршою точкою... що ж, усього її життя. Дивовижно, як така несуттєва проблема, як забуті ключі, може стати останньою краплею, яка знищила залишки її рішучості в собі.

Рейнбоу скоро завітає до Сансет. Вона вже давно не дякувала їй.

Раптова зміна настрою не залишилась непомітною. Бет нічого не сказав. Рейнбоу хотілося, щоб він щось сказав. Він би непогано міг відволікти її. Вона навіть не була впевнена, чому про це думає зараз. Ця конкретна тема не навіщала її вже доволі давно. Місяцями. Можливо. Вона за цим не дуже то і слідкувала. Вона поглянула на каблучку, яка якимось чином, все ще була на її пальці.

Машина пригальмувала біля зупинки знайомої багатоповерхівки. Рейнбоу потяглась до ручки, але двері не відчинились. Вона вагалась; вона могла б сама відчинити, але Бет завжди робив це. Це не було чимось важливим, щось чого б вона не помітила два чи три роки тому. Вона помітила цього разу. Вона поглянула на нього в очікуванні. Терпляче.

Він дивився на руль. Або щось позаду нього. Його обличчя мало серйозний вираз, але не збентежений. Це була серйозність, яка підказала їй, що він намагається підібрати слова. Не дивлячись на неї, він нарешті заговорив.

— Ось і все. Коли ти вийдеш із машини, я не буду більше твоїм агентом.

Про це вона також розмірковувала. Вона ніколи не змогла зрозуміти, що сказати йому, тому вона зупинилась на невтішному.

— Ага.

Бет обернувся на неї, вивчав її. Його вираз поступово послабився до посмішки.

— Ми усі тут дорослі. Я не буду ходити навколо цього наче старшокласник з проблемною самооцінкою. Хочеш разом кудись сходити?

Ось воно. Нарешті це сталося. Рейнбоу роками знала, що це станеться, вона думала багато про те, як відмовити йому. Усі способи та причини. Їх було багато; якщо вона буде зустрічатися разом зі своїм агентом, то це буде погано виглядати, що у неї не було часу на це, і що вона була...

Він більше не був її агентом. У неї попереду багато вільного часу. Третя причина? Технічно, це все ще правда — про це свідчить каблучка. Не зважаючи на це, вона не могла змусити себе сказати це вголос. Це був безглуздий, неприємний бар'єр, який вона не може подолати. Що з нею не так? Він і подобався їй. Бет не був атлетом як вона, але він був прикольним посвоєму. Вона навіть не могла мріяти про те, щоб виконувати його роботу, наприклад. Якби обставини були трошки іншими.

Він розслаблено махнув рукою.

— Ме, забудь про це. Я так давно і зрозумів. Не те, щоб у хлопця наче мене, був шанс з дівчиною наче тебе, так? — Спокійно сказав він, легко посміхаючись.

Але його очі. Вони розповідали іншу історію.

Щось клацнуло всередині Рейнбоу.

— Дозволь мені...

Вона вагалася, дивлячись на те, як його голова, відсуваючи обличчям, поверталася до неї. Він намагався виглядати спокійним, але не було нічого спокійного в тому, як вона привернула його нероздільну увагу.

— Дай мені подумати про це. Подзвонити тобі?

Його посмішка збільшувались разом з його новою надією у очах. Рука все ще була на рулі, стиснута, наче він боровся з тим, щоб тримати її під контролем.

- Я візьму те, що можу отримати. Пізніше, Рейнбоу Деш?
 - Двері відчинились.
- Ага. Пізніше.

Вона штовхнула двері.

- Дякую, що підвіз.
- Я ж тобі завжди казав, що не треба мені дякувати. Сказав він, доки вона відчинила задні двері, щоб дістати свою маленьку сумку для багажу.

Її посмішка проглядалась крізь відчинені двері.

— I я все рівно кожного разу дякую тобі.

Ритуал завершено, вона зачинила двері та направилась в сторону входу в багатоповерхівку. Її настрій диктував, щоб вона постояла кілька хвилин під дощем, але він не поїде геть, доки вона не зайде всередину. Краще не хвилювати його і не витрачати його час.

Це було дивним, повертатися додому без її звичайного спорядження. Вона залишила його позаду. Воно більше не було потрібно. Підніматися до дванадцятого поверху значно легше, коли нема чого нести. Ліфт? Ліфт для слабких хробаків. Біль у коліні був нічим у порівняні з тим, що вона робили на грі два дні тому.

Коридор був погано освітлений. Рейнбоу шукала потрібний ключ. Чому їй завжди так тяжко знайти потрібний? Їх у неї не було настільки багато. Вона може помітити м'яч який летів у повітрі крізь зливу (ну, колись могла), але не може знайти потрібний ключ серед купи інших. Навіщо їй їх стільки взагалі? Звідки вони у неї взялися? Нарешті схопивши правильний, вона підвела очі, щоб оглянутися.

Її ноги різко зупинились. Хтось спирався об стіну біля її дверей. Хтось дуже знайомий, з білою шкірою, чарівне коротко підстрижене фіолетове волосся і діамантові блакитні очі, які одночасно могли і обпекти, так і заморозити. Вона була вдягнена стильно, темно-сірий діловий одяг; костюм. Ну звісно стильно. Це ніхто інший, як...

Реріті відвела погляд від свого телефону. Коли вона побачила Рейнбоу, спалах паніки промайнув на її обличчі. Вона була дуже справна в цьому, бо її вираз обличчя дуже швидко змінився на майже стоїчний. Майже. Все ще можна було прочитати на ній збентеженість. Інші б могли не помітити. Але це була дружина Реріті. У неї було п'ять років, щоб вивчити це обличчя. І не зважаючи на час, вона знала що саме треба шукати..

Рейнбоу збрехала б, якби вона сказала, що не готувалась до цього моменту. У неї було багато видінь, багато репетицій в голові, доки вона лежала вночі у їхньому порожньому ліжку і дивилась на стелю. Деякі були хвилюючи. Деякі люті. Інші були порожніми, тривали годинами, де вона уявляла обличчя Реріті і не знала що робити. Цієї ночі, доки вона дивилась як її дружина виправилась і попрямувала до середини коридору, вона відчула щось абсолютно неочікуване: страх.

— Щось не так?

Вона спіймала Реріті, доки та готувалась говорити. Жінка спіткнулась на останньому кроку, піднявши брови.

— Не так?

Біль. Рейнбоу зрозуміла, що занадто міцно стискає свій багаж. Вона змусила руку розслабитися.

— Пройшло сім років. Що ти тут робиш? Щось сталося?

Можливості промайнули у неї в голові, наче привиди, які віщували про загибель. Вона спробувала спіймати кожного та розмовляти за нього.

— Щось з Твайлайт? Їй погано? Або...

Голчасте жало пройшло крізь її раптово напружені груди.

— Флатершай у нормі? Ну давай, що сталося? З ким?

Заспокійливо піднявши обидві руки, Реріті сказала.

— Будь ласка, заспокойся. Все в порядку. Твайлайт у нормі. Флатершай у нормі. Еплджек, Пінкі Пай і Сансет в нормі. Я обіцяю.

Обіцяє? *Вона* мала нахабство обіцяти? Рейнбоу поскреготала зубами і прогнала ці жахливі думки геть. Їй знадобилось кілька секунд, що повернути киплячі слова із горла назад у легені. Зітхнувши, вона дозволила напрузі піти геть.

- Добре. Хорошо. Ц-це добре.
- Так.

Вимовила так, наче не знала, що ще сказати. Метушиться, ніби їй некомфортно у власній шкірі. Ухиляючись від погляду Рейнбоу, ніби він може обпекти.

— Я бачила твоє оголошення на грі.

Рейнбоу кліпнула.

— Ти бачила гру?

Її дружина сумно посміхнулась.

— Я дивилась усі твої ігри. Ніколи не пропускала.

I як вона на це повинна відповідати?

— Ой.

Не так же.

— Я і не знала.

I не так. Реріті кивнула, з руками все ще за спиною.

— Чи ще не зарано йти на пенсію? Ти все ще молода.

Це була тема, про яку Рейнбоу може спокійно говорити. Вона посміхнулась, поклала багаж на плече і пішла до дверей.

— Знаєш, що я дізналась? «Молодість» це поняття відносне. Мені вже тридцятник, Рері. З кожною грою, практикою я почуваюсь все повільніше і повільніше. Я вирішила піти доки у мене ще залишились сили. Неперевершеність не триває вічно.

Двері відчинились. Вона відійшла в сторону.

- Заходь. Ти ж в курсі, що я ніколи не міняла замок?
- Не міняла?

Реріті не зробила і руху, щоб зайти.

— Н-ну, це було б доволі грубо.

Коли Рейнбоу рукою запросила її вперед, вона, нарешті, швидко зайшла всередину.

— Я маю на увазі, це не те, щоб мій дім... більше не мій...

Вона зупинилась, оглядаючи кімнату. На одній стороні була стіна Рейнбоу з усіма нагородами, трофеями і вирізками із газет. А на іншій...

— Усе на місці. Ти не викинула мої речі?

Напруження зростало в грудях Рейнбоу, коли вона зачинила й замкнула двері.

— Hi.

Реріті підійшла до стіни зі своїми вишуканими витворами і вирізками газет із її успіхами які вже давно в минулому.

- Стіна виглядає такою... чистою. Рейнбоу, пройшло сім...
- Ага. Хочеш чаю? Може морозива? У мене є шоколадна помадка.

Рейнбоу поклала сумку біля дверей і жбурнула ключі на кінець столу, перед тим як піти у кухню.

Її дружина слідкувала за нею поглядом.

— Ти запам'ятала.

Рейнбоу глузувала.

— Запам'ятала? Нагадай, через що ми взагалі зійшлися?

Це було просте питання. Дурне. Напруга в її грудях посилилося, поки вона чекала, чи згадає Реріті відповідь. Їй знадобилось багато сили волі, щоб не підглядати через плече.

Голос Реріті був сумний.

- Відерце морозива з шоколадною помадкою після того, як ти програла останню гру у Кристал Преп в кінці твого навчання. Я забула, як вона тобі подобається.
- Ну ось.

Зупинившись біля дверей кухні, Рейнбоу схопила пульт, що лежав на підлокітнику дивану і натиснула кнопку відтворення. Пролунав струнний квартет, і вона поклала пульт на місце й пішла до холодильника.

— Таак, чай чи морозиво?

Відповідь пролунала невпевнено.

- Ч-чай, будь ласка. Не думаю, що морозиво зараз підходяще.
- Тоді чай.

Вона зробила знайомі рухи, нагріваючи воду і схопивши дві чашки.

- Дарджилінг 1 все ще вкладає тебе спати?
- Так...

Голос Реріті був слабким. Все ще у вітальні.

Рейнбоу дозволила на момент продрижати рукам. Реріті була тут. *Вдома*. Тисячі потенційних сценаріїв промайнули в її черепі, доки вона намагалась зрозуміти, чому це відбувається. Вона не збиралась повернутися до неї. Чи був це бажаний результат? Вона думала, що вона змирилася з тим, що її дружина пішла назавжди. І все ж, вона тут, вальсувала наче... Ні. Реріті не робить вигляд, наче вона збирається повернутися. Так? Звідки Рейнбоу це знати?

— Зберись, Деш — пробурмотіла вона крізь тремтіння.

Зрозумій, що їй треба. Дай їй це. Відправ її геть. Забудь, що це колись сталося.

Заплющивши очі, вона змогла сфокусуватися на звуку серцебиття в її вухах. Наче вона могла забути. Вона витратила сім років, щоб це зробити.

Я змирилась з цим. Я змирилась з нею. Я змирилась.

Розплющивши очі, її руки були міцно притиснуті до столу. Обручка. Вона все ще була тут. Чому вона все ще була тут?

Пара висвистувала із чайнику, через що та стрибнула наче наляканий кролик. Скривившись, вона вимкнула плиту і поставила чайник на маленький підніс. Швидким рухом, доволі знайомим і у той же час відчуженим; дві чайні ложки цукру у чашку, дві краплі меду у іншу, ложки відкласти. Інгредієнти приготовані, у одній руці дві чашки і у іншій чайник на підносі. Вона

¹ Дарджилінг (Darjeeling) — Високоякісний чай, який вирощують у гірських районах північної Індії.

зупинилась, коли побачила що Реріті все ще стояла по середині кімнати, роздивляючись гаманець у своїх руках.

— Що ти робиш?

Ще один наляканий кролик, Реріті підняла голову.

— Щ-що ти маєш на увазі?

Присівши на диван, Рейнбоу поставила чайник і чашки на кавовий столик.

— Ти збираєшся пити чай стоячи?

Вона кліпнула.

- Почекай, ти, що, очікувала на мій дозвіл, щоб сісти?
- Hi...

Очі бігали туди-сюди, видаючи брехню.

— Ця квартира все ще записана на наші обидва імені.

Рейнбоу вказала на місце поруч з нею, навіть коли серце било наче таран по її грудній клітці.

— Це означає, що вона все ще належить тобі. Тобі не потрібний мій дозвіл, щоб зробити щось тут.

Реріті закусила губу, дивлячись на місце, на яке вказала Рейнбоу. Наче миша, яка готувалась втекти на швидкості звуку, вона сіла на відстань витягнутої руки і на краю дивану. Її поведінка водночас і полегшувала, і хвилювала, і Рейнбоу не була впевнена чому. Вона відчуває багато чого, але домінуюче почуття з них усіх це те, що Реріті ніколи не повинна лякатися її. Стримуючи подих, вона налила чай і підсунула до Реріті її чашку.

Певний час вони просто мовчали. Реріті дивилась на чашку, але не пила. Рейнбоу же пила. Не в змозі вирішити що їй робити, вона дивилась то на свою відчужену дружину, то на чашку в її руках. Ніжна, повільна музика наповнювала повітря, пом'якшуючи незручну ситуацію. Слова витанцьовували гопака на її язику, але вона не впевнена які саме. Вони завжди тікали назад в горло, коли вона намагалась вимовити їх. Це нагадувало їй про усі часи, коли у них було так багато що розказати одна одній. Це були щасливі часи. Вона не бажала багато думати про них.

Реріті підвела голову, насупивши брови. Схоже, що зацікавленість поборола боязливість.

— Рейнбоу?

Вона майже не впустила чашку.

— Т-так?

Із здивованим виразом обличчя, Реріті вказала на стелю.

— З яких пір ти слухаєш класичну музику?

Здається, це було доречним криголамом, що Рейнбоу захихотіла. Як раз вчасно сказати про це, навіть не знаючи про це. Справжній талант Реріті.

— Одразу з тих, коли ти покинула мене. Я багато слухала цієї музики.

Старий, знайомий опік втрати знайшов свій шлях у її груди. Це було не так боляче, як колись.

- Вона нагадує мені про тебе.
- Ой.

Схоже, відповідь зробила Реріті боляче. Вона повернулась вперед і зробила ковток чаю. Пауза. Губи колихалися, доки рідина оберталась на язиці, після чого вона ковтнула. І знову вона виглядала збентеженою.

— Дві ложки цукру?

Рейнбоу знизала.

- Тобі так подобалось.
- Так?

Виглядає так, наче Реріті дійсно не може згадати.

— Можливо колись, бо я одразу зрозуміла, що це дві ложки.

Ще один ковток.

— Тепер мені подобається чай без цукру.

Сім років розлуки. Багато часу, щоб змінитися. Що ще змінилось у Реріті? Що змінилось у Рейнбоу, що Реріті може помічає прямо зараз? Чи це було щось погане? Хороше? Можливо, це не має значення. Це не має значення. Це не було проблемою. Просто відмінності, які вона не могла пояснити.

— 3 тобою все в порядку?

Її руки дрижали. Рейнбоу відклала чашку в сторону і стиснула їх серед ніг, безпечно сховавши.

— Я у нормі.

Вона уникала погляду її дружини, дивлячись на один з журналів на стіні. З модного показу у Мейнхеттені, де Реріті перемогла її перший великий контракт. Після чого вони купили цю квартиру на ці гроші. Рейнбоу не стала професіоналом до наступного року.

Приваблені рухом, її зрадницький погляд перестрибнув на іншу чашку коли ту поставили на стіл. Реріті повернулась до своєї, руки поміж колін і очі вниз. Рейнбоу намагалась дивитися в іншу сторону. Не змогла.

- Я вибачаюсь, що ось так раптово заявилась. прошепотіла Реріті, схиливши голову.
- Нічого із цього не пройшло так, як я планувала. Якщо… Якщо хочеш, я можу піти.

Ось і воно. Рейнбоу хотіла почуватися полегшено. Але цього не сталося. Можливо, якщо вона спитає?

— Ти, що, намагаєшся повернутися до мене?

Нарешті, вони зустрілись очима. Вибачення в цих діамантах, напевне, повинні були зробити боляче. Натомість, вони сповнили Рейнбоу дивним спокоєм.

— Ні, Рейнбоу. Я тут не для цього.

Тепер їй стало легше. Дивно. Рейнбоу була впевнена, що відповідь наповнить її жахіттям. Можливо агонією. Вона чекала, коли пекуче тавро обпече її серце, наче в перший раз. Але цього не сталося. І хоча напруга покинула її тіло, вона все ще була занепокоєна.

- Тоді... чому ти тут?
- 3 багатьох причин. Деякі більш важливіші, ніж інші.

Знову закусила губу і згорбилась.

— Ч-чи повіриш ти мені, якщо я скажу, що скучила за тобою?

Щось слизьке вилізло з горла Рейнбоу, перш ніж вона встигла заблокувати це зубами.

— Чи знає Твайлайт про це?

Біль промайнула, наче блискавка, на обличчі її дружини. Вона бажала, щоб штанга чи щось ще впало на її власну голову. Але слова вже були промовлені і вибачатися за них було б не дуже правильно. Відвертатися було б ще гірше, але так, хоча би, вона не зможе бачити цей хворобливий вираз обличчя.

Можливо пройшла ціла хвилина, доки Реріті змогла відповісти, хоча її голос був напруженим, слабким.

— Твайлайт знає. Або ж знає, що я думала про це. В-вона частина причини, чому я тут.

Рейнбоу заплющила очі й відкинулася назад.

- Так... ви двоє разом?
- Ми... разом.

Нерішучість відповіді підняла червоний прапор у усвідомленні Рейнбоу. Перш ніж вона це усвідомила, вона сіла і знову поглянула у обличчя Реріті.

— Щось між вами сталося?

Реріті швидко скрутила пальці разом швидким, плавним рухом, наче вона намагалась вишивати на невидимій тканині. І знову, вона дивилась на свої коліна, а не на Рейнбоу. Її слова були такими ж тихими, як подих який викликав їх.

— Твайлайт хоче одружитися.

Ляпас би не так сильно болів би. Рейнбоу підскочила на ноги, тавро, яке уникало її серця, міцно натиснуло на її мозок.

— Вона що?

Дружина зіщулилась так, наче боялася удару. Через це вогонь горів лише сильніше в ній.

- Якого хуя, Реріті? Спочатку я, а тепер Твайлайт? Скільки тобі знадобиться часу, щоб покинути її у сльозах і істериці? Я не можу повірити в це! У тебе навіть залишилось нахабство прийти і *сказати мені про це!* Ти хоча б розумієш, наскільки це йобаний піздець?
- Р-Рейбоу, я...
- Hi!

Стіл затріщав від її тупоту.

— Ти навіть не захотіла поговорити зі мною про це. Ти просто пішла. Чи їбе тебе те, що сталося зі мною через це? Я хуйово себе почувалась місяцями! Піздець хуйово. Я не дозволю тобі зробити це з Твайлайт, чуєш мене? Не дозволю. Вона заслуговує на когось краще ніж ти, зрадлива, дражлива, перелюбна відьма!

Реріті нічого не казала. Вона витріщалась на землю, маленькі річки текли по її лицю. Її груди здіймалися з кожною гикавкою, але це якось стримували ридання. Рейнбоу спостерігала за цим, склавши руки, доки не помітила, що і її щоки були вологі. Їхня волога загасила вогонь, залишивши його тліти і вщухати. Його відсутність залишила її холодною. Гірше ніш це. Порожньою. Вона хиталась на ногах, погрожуючи запамороченням.

— Н-навіщо ти прийшла? Мучити мене?

Спроби протерти щоки лише ще більше зіпсували макіяж Реріті. Зрештою, вона наважилась зустрітися з поглядом Рейнбоу.

— Я завжди думала, що ти можеш н-ненавидіти мене. Я підозрювала це, але це зовсім інше, дізнатися, що це правда.

Стоячи на тремтячих колінах, вона схилила голову перед Рейнбоу.

— Пробач мені. Я йду. Т-ти ніколи більше не побачиш мене.

Вона вирушила до дверей, невпевнено і хитаючись.

Рейнбоу спіймала її за руку. Вона міцно стискала її. Це її не турбувало.

— Відповідай на питання. Чому ти тут?

Реріті дивилась на двері, не намагаючись вирватися. Було важка сказати, чи був біль у її очах від ситуації чи від міцної хватки Рейнбоу.

— Повір мені, так краще буде для усіх, якщо я не відповім.

Після гарчання та поштовху Реріті спіткнулась і знову впала на диван.

— У тебе все доволі хуйово з тим, щоб знати як буде краще для усіх. Розповідай мені правду!

Наче тоді, коли вона побачила вперше Рейнбоу, все ще Реріті могла це роззявляти рота та натирати свою руку. Поступово, її обличчя знову зламалося, виявляючи таку біль, від якої Рейнбоу майже одразу захотіла, щоб вона зникла. Майже. Потім до неї повернулися давні ненависні спогади — блювання у сміттєве відро, витріщання у порожню кімнату, втеча крізь ніч до дому подруги, коли світ довкола наче змерз для неї. Стояла у снігу, без ключів, і з останнім шматочком розбитого серця який вітер забрав геть.

— Відповідай. На. Блядське. Питання.

Стиснувши руки, Реріті дивилася собі на коліна. Слабкі, хрипкі слова вирвались із її горла.

- Я хотіла побачити це. Що сталося з тобою. З нами. Я х-хотіла дізнатися, чи ненавиділа ти мене чи… чи можливо якось врятувати нашу дружбу.
- Врятувати?

Тільки кипляче бажання зламати щось не дало їй засміятися.

— Ти дійсно вважала, що це можна якось врятувати?

Ридання вирвалося з її дружини.

- Т-ти чітко дала знати, що це неможливо. Тому я збираюсь...
 - Задуха, здригання. Вона протерла очі.
- Збираюсь відмовити Т-Твайлайт.
- Ти!...

Відповідь застрягла у неї в горлі.

- Почекай, ти збираєшся відмовити їй?
- Я не можу знову це зробити. Реріті пробурмотіла між гикавкою.
- Я не можу зробити з нею те, що зробила з тобою. Не можу. Те, що я зробила з тобою... ц-це... непробачне. Якщо я тебе на стільки зламала, що ти мене настільки ненавидиш, то що це зробить з милою Твайлайт? Я не хочу втратити її так само, як і тебе.

Вона так сильно протирала очі, що було дивно, чому її обличчя все ще не було в синцях. А можливо і було. Її благальні, сині очі нарешті звернулися до свого мучителя.

— Пусти мене, Рейнбоу. Я в-відмовлю її пропозицію і захищу її від... від відьми. Так буде правильно. Ч-чи не так?

I знову це жахливе почуття порожності. Рейнбоу роззявилася, сумніваючись, чи була це та ж сама жінка, що зруйнувала її кілька років тому.

— Ти зробиш це? Для неї?

Реріті знову віднайшла своє полум'я.

— Ну, я ж не можу на ній одружитися! Хіба ми з цим не погодились?

Мозок Рейнбоу, без сумніву, був підсмажений. Як при перегляді російського телебачення. Її рот беззвучно відкривався і закривався. Ця заява уникало від її міркувань, наче вологе мило вислизало із рук. Погляд Реріті тривав десь дві секунди, доки вогонь не згас. Він був змінний, наче як себе почувалась Рейнбоу. Це все було таким... дурним. Реріті покинула її і тепер вона хоче... Майбутнє її дружини, в усіх сенсах, було в її руках.

Вона майже не помітила, коли Реріті встала та направилась до дверей, опустивши голову і не вимовляючи ні слова. Занадто багато думок промайнуло у її голові, щоб піклуватися про щось у реальному світі. Тихе печіння в її грудях, знайоме але... вгамовне? Можливо. І Реріті намагається зробити правильно. Мабуть. І Твайлайт, яйцеголова яка вкрала її. Мабуть. Не правда. Рейнбоу ніколи не думала, що Твайлайт... Твайлайт...

Тривога спалахнула в її жилах коли двері почали відкриватися. Наче в тумані, Рейнбоу грюкнула однією рукою двері, зачинивши їх. Раптова пробіжка викликала біль у колінах, але вона проігнорувала це на користь враженого обличчя Реріті.

— A що про Твайлайт?

Реріті відскочила назад, наче ухилилась від кулі, з рукою до грудей і очима по п'ять копійок.

— Шо...? Твайлайт? Ти про що?

Рейнбоу не рухалась, але зустрілась з нею поглядом.

— Чи кохає вона тебе?

У цей момент, її дружина виглядала дуже маленькою. Реріті притиснула руку до губ і відвела погляд.

- Вона запропонувала мені, Рейнбоу. Вона запропонувала, знаючи, що я зробила з тобою. Навіть коли я нагадала, вона наполягала. Твайлайт бажає цього. І я...
- Я сприйму це як «так».

Зітхнувши, Рейнбоу склала руки і прихилилась до дверей. Ефективний спосіб заблокувати шлях втечі її дружини.

— Ви вже зустрічались, скільки? Сім років? Я маю на увазі, ти ж покинула мене через неї.

До відповіді Реріті приєднався насторожений погляд.

— Що ти маєш на увазі?

Вона не заперечувала звинувачення, що на здивування заспокоювало. Це багато чого казало про неї. Як раз те, що їй потрібно було прояснити.

— Ти була з Твайлайт довше ніж зі мною. Я...

Згорблені плечі і погляд в підлогу.

— Це доволі багато часу, щоб чекати.

Запанувала тиша між ними, яку м'яко супроводжувала класична музика. Пісня припинилась. Через кілька секунд залунав скрипковий твір.

Реріті знову почала соватися.

— Я не знаю, що ти очікуєш від мене у відповідь.

У її захист, Рейнбоу теж не знала на що вона очікує. Саме Реріті завжди говорила, мала рацію у тяжких розмовах. Тепер же Рейнбоу застрягла у пошуку ідеї, яку вона не могла зрозуміти.

— Те, що ти зробила зі мною? Це було найгірше що зі мною ставалося у житті. Тому, так, можеш, бляха, не сумніватися що мені все ще боляче від цього.

Лише визнання цього повернуло трохи жару в її голос. Глибокий подих. Заспокоєння. Впевнившись, що вогонь не зустрінеться з її очима, вона зустрілась з зневіреним поглядом Реріті.

— Але якщо ти була з Твайлайт так довго і все ще піклуєшся про неї… Це щось значить.

Реріті здригнулась.

- Я ніколи не припиняла піклуватися про тебе, Рейнбоу. Я просто...
- Просто перестала кохати мене.

Рейнбоу відвела погляд, доки він не спопелив її.

- Так, я знаю.
- Ти також припинила кохати мене, чи не так?

Бурчачи собі під ніс, Рейнбоу потерла перенісся. Цього разу її тон не міг стримати жару.

— Я не знаю. Ти не дала мені шанс зрозуміти це самій. Ми могли би це обговорити, але ні, ти вирішила, що все скінчено і втекла щоб бути разом з ботанкою.

Високий каблук Реріті голосно цокнув, коли він торкнувся підлоги.

- Ти б могла згадати про це у будь-який час, замість того щоб уникати мене наче я була тягарем!
- Не роби вигляд, наче *mu* намагалась про це нагадати! Ти так само уникала мене. Чи ти очікувала, що я забуду про те що ти придбала власний пентхаус, що уникати свою дружину?
- Що я повинна була сказати? Ми наче розпадались на частини, що я навіть не думала, що ти більше не кохаєш мене. Якби я сказала це, ти б подумала що я зрадила тебе!
- Але ти *зрадила* мене!
- Я була налякана!
- *I* я теж!

Це пролунало з такою жорстокістю, що навіть Рейнбоу зупинилась.

I тоді ринули сльози. Вони почались так швидко, що у Рейнбоу не було і шансу, щоб зупинити їх. Вона могла лише ридати і дивитися, як Реріті дивилась у відповідь, не розуміючи.

— Я була налякана, Рері. Ми р-розпадались на частини і я знала про це і я не знала що робити! «І доки смерть не розлучить нас», так? Я не могла протистояти тому, як ти могла... м-могла...

Тремтячий подих. Спроба витерти сльози. Дурні сльози і не думали зупинятися.

— Лише один день. Тиждень. Більше часу, щоб все зрозуміти. Я п-просто хотіла усе зрозуміти! Я знала, що є с-спосіб виправити нас, зробити все краще. Дідько, ці клятви щось значать! І тут ти, з Твайлайт, кажеш, що мої найгірші нічні кошмари стали дійсністю, і... і...

Вона вже не могла витримувати цих слів. Вона стояла, безсильно і ридаючи, намагалась відновити контроль над собою.

Руки обійняли її. Вона дозволила це їм, обійнявши у відповідь. Талія Реріті відчувалась такою знайомою. Але вона пахла по інакшому. Обійми не були такими, якими вона їх запам'ятала. Чи було «те що вона запам'ятала» взагалі дійсністю? Вона не була впевнена і через це вона ридала ще більше.

I тільки коли вона почула, що вона її хрипкий голос, вона зрозуміла, що і Реріті плаче.

- Пробач мені. Я була такою дурною. Я була тобі жахливою дружиною. Слова якось прорвались крізь горло Рейнбоу.
- Чому ми просто не поговорили, Рері? Чому ми обидві не виросли і просто не п-поговорили про це?

Шепіт у вухо.

— Якби я знала, Деші.

Вони виплакували свої емоції. Гіркі, потужні, гарячі. Жодного слова не було вимовлено за цю, здавалося би, безкінечність. В якийсь момент, вони сіли на коліна на підлозі, все ще обіймаючись, навіть коли вони виплакали усе. Через усю біль, Рейнбоу не могла змусити себе відпустити її, а Реріті відійти. Вони залишались разом так довго, що музика зупинилась бо плейліст скінчився. Навіть тоді вони сиділи в заспокійливій тиші, про яку Рейнбоу навіть не думала, що знову відчує.

Але це не могло тривати вічно. Думки почали знаходити свій шлях із голови Рейнбоу. Зрештою, неохоче, вона відсахнулася щоб зустріти втомлені, діамантові очі.

— І що тепер?

Довгий подих. Реріті виповзла із її обійми і всілась біля стіни поруч з нею.

— Я не знаю. Якщо я скажу Твайлайт ні… я не впевнена, що вона зробить. Можливо, з'їде від мене?

Рейнбоу кліпнула очима.

— Почекай, ви жили разом?

Питальний погляд Реріті вказував на те, що вона очікувала уточнення.

— Я маю на увазі, я знаю, що коли ти мене покинула ти сказала що вона поживе з тобою певний час, але... не задовго для «певного часу»?

Реріті знизала, очима блукаючи по кімнаті без якоїсь мети.

- Зрештою ми вирішили залишитися жити разом.
- Сім років?

Знову знизала.

— У нас обох були моменти, коли ми думали, що це дивно. Але ми не почали серйозно «зустрічатися», доки не пройшло шість місяців відтоді як я покинула тебе. Але з якоїсь причини, ніхто з нас не підіймав тему умов проживання. Тому... так, сім років.

Реріті захихотіла.

— Корона почала називати мене її «іншою мамою».

Посмішка зникла, її погляд став порожнім.

— Я ніколи б не могла подумати, що це зробить мене такою щасливою. Рейнбоу не утрималась від посмішки.

— Ти? Мамою?

Пильний погляд був єдиною відповіддю. Він виявився неефективним проти її посмішки.

- Коли ми були разом, тільки одна згадка про дітей робила велику, кислу, міну на твоєму обличчі.
- Дами не кривляються.
- Ага, але ти точно кривлялась.

Рейнбоу зустріла насуплений погляд Реріті з посмішкою... і тоді вони обидві почали сміятися. Вони добряче посміялись, хоч не дуже і довго, що їх підбадьорило. Раптово повітря між ними більше не відчувалося таким напруженим.

- Скільки вже років Короні? Запитала Рейнбоу коли сміх стих.
- Тринадцять, благослови її.

Останній відновлювальний подих не зупинив посмішку Реріті.

- Вона скоро повернеться додому після візиту батька на наступному тижні.
- Тімбера?

Рейнбоу сіла рівно та повернулась до неї обличчям.

- Він все ще поруч? Останній раз коли я про нього чула, він все ще був у тій лікарні.
- Це було шість років тому.
- Ага, тільки мене ніхто не вводив в курс новин про цього.

Реріті кивнула у розумінні, нарешті витерши сльози з обличчя, разом з залишками макіяжу.

— Він залишився в лікарні під наглядом для самогубців десь... десь на вісім місяців. Коли він вийшов, він подав на розлучення.

Рейнбоу підняла голову.

- Почекай, він подав на розлучення?
- Він почав процес, так.

Замислено потираючи підборіддя, Реріті дивилася на підлогу.

- Якщо я правильно пам'ятаю, він казав щось про те, що він не вірить що він може бути хорошим батьком і чоловіком. Чесно кажучи, мені здається він це казав через депресію, бідолаха. Як би там не було, він дозволив Твайлайт забрати усе і все що він попрохав, це те, щоб він міг навідувати свою доньку. Коли процес розлучення завершився, він відправився на захід. Працює доглядачем парку у Єллоустоун. Корона їздить до нього по два місяці на рік. Схоже його життя потроху повертається до норми.
- Хм. Це... добре. Так, дуже добре.

Рейнбоу посміхнулась і примостилась спиною до стіни, радіючи, що хоча б один з її старих друзів змінив його життя на краще.

Реріті промайнула допитливим погляд на неї.

— А що про тебе? Я ж не думаю, що вийшовши на пенсію ти не збираєшся залишок життя займаючись нічим.

Рейнбоу підняла палець, ніби натякаючи.

— Можу собі дозволити. У мене є гроші, повір мені.

Мертвий погляд Реріті викликав у неї посмішку.

— Добре-добре. Але спочатку, давай підведемося з підлоги. Хочеш заварю нову порцію чаю?

Вона підвелась на ноги, ігноруючи біль у колінах, і допомагала Реріті підвестись.

— Думаю, що перша порція вже охолола.

Врахувавши це, у Реріті з'явилась маленька посмішка, яка вказувала на наближення почуття провини.

— Пропозиція морозива все ще діє?

Через п'ять хвилин, невинне відерце морозива з шоколадною помадкою стояла на столі, його катували парою ложок. Стогін задоволення супроводжував перший укус Реріті.

- Воно ніколи не набридне.
- Я знаю!

Шоколадно смакота танула у роті Рейнбоу, через що усе навкруги наче стало трошки яскравіше.

- Я все рівно збиралась сьогодні вночі святкувати.
- Вихід на пенсію? Запитала Реріті з посмішкою.
- Початок нового життя.

Ще один укус, ще кілька секунд насолоди кулінарним блаженством.

— Я збираюсь повернутися в Кантерлотську школу.

Реріті зупинилась з ложкою у роті, доки вони витріщалась на Рейнбоу. Виглядало так, наче вона вагалась — чи зробити ще укус чи задати питання. Укус переміг. Коли екстаз покинув її, вона заговорила.

- Навчатися?
- Ні, дурненька.

Рейнбоу закотила очі на самовдоволену посмішку Реріті.

— Це секрет, але директорка Луна і я вже домовилися. Рік я не буду працювати, а потім буду вчителькою Фізкультури та Української мови. Рік потрібен щоб поточні вчителі завершили останній навчальний рік та пішли на пенсію.

Схоже, Реріті знадобився певний час, щоб зрозуміти цю новину. Вдруге за цю ніч, вона витріщалась на Рейнбоу, наче ніколи не бачила її до цього. Зрештою, вона розгубилась.

- Без образ, дорогенька, але я ніколи не думала, що у тебе вистачить терпіння щоб бути терплячим.
- Та без проблем.

Рейнбоу знизала і махнула ложкою у повітрі.

— Ти багато чого пропустила. Участь в професійній команді — це соціальна перспектива, і я завжди була лідером в такому. Тобі треба слідкувати за усіма, керувати групами, заспокоювати норови, відвертати бійки, формувати зв'язки, заохочувати хорошу поведінку. Коротше, багато роботи. Чесно кажучи, це мені нагадує шостий клас, з тією різницею, що діти це дорослі які думають що вони дуже круті, бо вони можуть забити м'яча чи заробити кілька тисяч за гру.

Вона відкусила морозива, доки Реріті розмірковувала над цим.

— Мені здається, що мені більше подобається працювати з дітьми, ніж дітьми які прикидаються дорослими.

— Ого.

Слово пролунало тихо. Майже не чутно. Ложка Реріті ритмічно постукувала по столу, доки вона витріщалась у повітря. Її обличчя поступово змінилося розчаруванням.

- Я дійсно багато чого пропустила. Чи знає про це Сансет?
- Я їй ще не казала. Я спитала Луну, щоб вона мені дозволила. Це щось типу сюрпризу.

Думка промайнула в голові Рейнбоу. Спочатку вона знизала плечима, наче це щось безглузде. А потім, вона поглянула знову. Реріті була тут, розмовляла з нею. Вона намагалась... Чи зможе вона? Чи треба їй? Чи варто воно того? Її очі впали на каблучку. Вона не намагалась цього дуже давно, але, можливо...

— Чому саме Українська мова?

Вона поглянула на Реріті з полегшенням, бо її сумне обличчя змінилося на щиру зацікавленість. Впустивши ложку на стіл, вона поклала руки на свої коліна. Вона повільно обертала пальцями каблучку.

— Я знаю, це може тебе здивувати, але...

Посмішка, за якою прослідкувала «модний, елітний» тон голосу.

— Я розробила багатий словниковий запас і знання синтаксису та пунктуації, дякуючи читанню з яким мене познайомила наша спільна подруга Твайлайт Спаркл, яка назавжди залишиться вищою яйцеголовою.

Бам.

Її винагородою було дике хихикання. Ці діамантові очі засяяли світлом, яке Рейнбоу не бачила вже більше ніж сім років.

- Якщо ти скажеш це перед Еплджек, її голова може вибухнути.
- Воно буде того варте.

Ще кілька обертів каблучки. Вона рухалась з приголомшливою швидкістю.

— Розмовляючи про друзів, як думаєш, чи буде тяжко організувати зустріч з усіма нами сьома?

Маленький подих який зробила Реріті майже розчавив усі надії Рейнбоу, але тоді вона почала говорити.

— Ох, ми разом не зустрічались майже десять років! Я впевнена, що Флатершай і Сансет зможе знайти час, Біг Мак може доглянути за дітьми Еплджек на день чи два.

У Рейнбоу було своє передбачення.

— Знаючи Пінкі Пай, вона, мабуть, вже забронювала політ із Детрота і збирає усе необхідне для вечірки доки ми розмовляємо.

Двоє щиро засміялися з цього.

— Я думаю це чудова ідея!

Але радість Реріті не тривала довго. Її усмішка перетворилась на насуплений вираз, коли та зустрілась з поглядом Рейнбоу..

— Але що про нас? Чи ти дійсно хочеш піти зі мною на вечірку? І не забувай про Твайлайт яка теж буде там. Чи зможемо ми бути в одній кімнаті без... драми?

Каблучка почала відчуватися дивно не комфортною.

- Ти ж експерт у драмах, Рері. Як ти думаєш?
- Що ж, пробач мене, що я час від час виношу все на показ. Вона сказала це надувшись, але посмішка у очах Реріті видали її.
- Я... я не буду проти того, щоб ти повернулась назад в наші життя. І Твайлайт завжди відчувала провину за те, що між нами трьома сталося. Якщо я скажу їй, що ти збираєшся повернути старі дружби, вона скористається такою можливістю.

Рейнбоу зітхнула, її очі були на каблучці.

- У мене ніколи, ніколи не було проблем з Твайлайт.
- ...тільки зі мною, так?

Ось і воно. Зараз або ніколи. Просто заплющити очі і зробити те, що необхідно. Каблучка почала рухатися... і знято. І все? Вона знову поглянула і побачила її, неушкоджену, на її долоні. Вона очікувала на біль, особливо у серці. Наче це була якась магія, повітря навкруги наче стало легше. Відерце з морозивом було посунуте в сторону, щоб залишити місце для каблучки. Реріті дивилась так, наче це була вмираюча дитина яку вона не могла врятувати, її губи тремтіли.

— Знаєш, ця штука стала з часом ще важче.

Рейнбоу ковзала каблучкою по столу пальцями, посміхаючись при цьому.

— Із чого вона зроблена? Зі стиснутої тони сталі?

Реріті не відповіла. З опущеними плечима, вона була надто зайнята спогляданням на те, як каблучка котилась по столу.

— Як же добре нарешті зняти її. Вона мені вже палець почала натирати. Думаю, я залишу її напоказ чи для чогось ще.

Реріті ще трошки згорбилась, її очі почали намокати.

- Щоб вона тобі нагадувала про відьму?
- Ну, я б так не сказала... Відповіла Рейнбоу зі слабкою посмішкою.
- Як мінімум, не цього разу. Я не хочу забувати про погані моменти. Вони такі ж важливі, як і хороші. І якщо ти згодна зі мною, мені хотілося б щоб хороших моментів було більше у нашому майбутньому.

Взявши каблучку, вона підкинула її у повітря, наче монетку перед тим як спіймати у її кулак.

- Хочеш подати на розлучення?
- Чи хочу я...

Реріті кліпнула на неї. Ще раз.

— Що?

Усміхаючись, Рейнбоу кивнула.

— Розлучення. Ми все ще одружені. Ти не можеш одружитися з Твайлайт, якщо ти вже одружена на мені.

Реріті захрипіла, з очима по п'ять копійок і розмахуючи руками.

- А-але... дорогенька, твоя репутація! Папараці тебе живцем з'їдять. Тепер це була черга Рейнбоу кліпати.
- Почекай, саме тому ти ніколи не питала про розлучення? Через папараці?
- Вони будуть *йти твоїй по п'ятам*, Рейнбоу! Що це може наробити твоїй кар'єрі?

Найкращою відповіддю на це було закотити очі.

— Знаєш, мені якось похуй на купку якихось журналістів, які пишуть щось про мене.

Обличчя Реріті скривилося у розчаруванні.

- Тобі не варто так до цього ставитися! Публічна думка така ж важлива як і... Синя долоня витягнулась перед її лицем.
- Реріті?

Рейнбоу опустила руку, щоб зустрітися з схвильованим поглядом жінки.

— Я вже на пенсії, тому це не має більше значення.

Вона дочекалась, доки вона опуститься з олімпу розчарування, перш ніж сказати.

— Але дякую, що думаєш про мене. Так, що скажеш?

Вона відкрила руку, щоб показати каблучку на долоні. Реріті поглянула на каблучку. А потім на Рейнбоу. Туди-сюди кілька разів. Її плечі знову згорбилися, коли на її обличчі з'явився насторожений, винуватий вираз.

- Ти впевнена? Це не якась віддана пожертва через яку ти будеш почуватися ще гірше, просто щоб зробити Твайлайт і мене щасливою? І я так причинила багато болю.
- Чесно кажучи?

Тепла посмішка осяяла губи Рейнбоу.

— Мені здається, що мені це треба було зробити ще давно.

Побачивши лише вагання, вона натиснула.

— Так ти хочеш одружитися на Твайлайт?

Вона трохи нахилила руку.

— Хочу.

Стиснувши пальці один до одного, Реріті покірно кивнула.

— Хоча це мене і лякає, я хочу.

Рука ще трохи нахилилася.

— І ти обіцяєш, що будеш розмовляти з нею про свої проблеми, якщо справи підуть не так?

Реріті завмерла, очі стали подібні п'яти копійкам, але зіниці зменшилися до маленьких крапок. Це тривало лише одну секунду, і тоді вона різко кивнула.

— Так, так і тисячу разів так! Я не ступлю на ті ж граблі двічі, обіцяю.

Ще трошки. Рейнбоу всміхнулась.

— Тоді, Реріті Бель, колишній промінь світла у моєму житті, шматок вугілля в моїй алмазній шахті, плаття бідняка у кімнаті для вечірніх суконь, чи надаси мені (не)честь стати моєю перевершеною колишньою?

Сміх вирвався із Реріті. Вона намагалась прикрити це обидва руками, але замкнула себе у хихиючому стані.

— Т-ти... я не можу повірити... ти повна протилежність того, коли ти...

Вона глибоко вдихнула, ще трохи захихотіла, а потім нарешті запитала.

- Як довго ти чекала щоб сказати це?
- Повіриш мені, якщо я скажу що тільки-но це придумала?

Рейнбоу посміхнулась та вказала на свою, нахилену, відкриту руку і каблучку яка ледве трималась.

— Так що?

3 весело виблискуючими очима, Реріті ще раз кивнула.

— Так. Абсолютно. Я згодна.

Рука повністю нахилилась і кільце з брязкітом впало на стіл.

— Тоді це все. Ми потім подумаємо над тим, як відчепити тебе, щоб ти потім змогла причепитися. І щодо нас?

Вона запропонувала рукостискання.

— Ми можемо почати з чистого листа. Як тобі така ідея?

Рукостискання було прийняте, Реріті посміхалась.

— Це звучить приголомшливо. Дякую тобі, Рейнбоу, від щирого серця.

Її хватка зміцнилась і її вираз обличчя став більш серйозним.

— Не знаю, чи варто мені спитати це. Ні, точно не варто. Але я все рівно спитаю. Думаєш, ти зможеш мене колись пробачити за те, що я зробила?

Напруга захопила руку Рейнбоу. Це було помітно через різко опущені очі Реріті. Чи зможе вона пробачити? Це було дурне запитання, звісно вона могла. Були інші моменти, на які треба звернути увагу. Коли Реріті спробувала відійти назад, Рейнбоу посилила хватку, відмовляючись дозволити їй втекти.

— Поглянь на мене. У очі, Реріті.

Пройшло кілька секунд. Губи Реріті тремтіли. Її очі піднялися. Рейнбоу впевнилась, що її серйозність була абсолютна зрозуміла через її погляд.

— Ти можеш заслужити моє пробачення тільки одним способом. Та обіцянка що ти дала? Ти виконаєш її. Кожна сварка, кожне розчарування через яке ти будеш питати себе «Чому ми все ще разом?». Коли напруга спаде і ти будеш думати, що це може статися знову, ви двоє про це поговорите. Я не змушую тебе вирішувати кожну проблему, тільки ті, які ти будеш намагатися виправити. Кожного разу коли це буде відбуватися, ти будеш на один крок ближче до заслуговування мого пробачення.

Реріті урочисто поглянула на неї. І тоді... посміхнулась.

- Що ж, у мене попереду довгий шлях. Дякую тобі за можливість.
- Чудово.

Відпустивши руку, Рейнбоу відійшла і показала на відерце морозива.

— А тепер, морозиво тане. Хочеш ще покуштувати чи принесеш Твайлайт хороші новини?

Вона це сказала, наче не знала яка буде відповідь.

— Значить Твайлайт.

Реріті сплеснула руками зі сміху.

— Вона думає, що я зараз у офісі на пізній зустрічі з представниками іноземних філій. Це буде для неї чудовим сюрпризом!

Посмішка Рейнбоу згасла.

- Почекай, іноземні філії? Типу, ти збираєшся виходити на світовий ринок? Насмішка та задертий ніс.
- Дорогенька, іди в ногу з часом. Я вже на світовому ринку як три роки.

Доки Рейнбоу намагалась розібратися з почутим одкровенням, Реріті обійшла через стіл до неї і обійняла її так, що тій дихати нічим було, що навіть Пінкі пишалась би цим.

— Дякую-дякую! Ти найкраща подруга про яку може мріяти дівчина. Я виконаю мою обіцянку, Рейнбоу, клянусь.

І тоді вона вийшла за двері.

— Стережись, Твайлайт, твоя майбутня дружина вже на шляху!

Коли повітря повернулась в її легені, Рейнбоу посміхнулась та схопила відерце морозива, зробивши один укус перед тим як закрити.

— Йди до неї, Рері.

Вона відставила морозиво в сторону, прибралась у кухні. Подумав, вона заварила собі свіжого чаю. Повернувшись у вітальню, вона ввімкнула музику. Фортепіанна п'єса пролунала квартирою, повільно й спокійно. Рейнбоу нахмурилась, поглянувши на стіну з речами Реріті. Тоді вона схопила пулют і перемикнулась на інший плейліст. Невдовзі біт важких барабанів почав підтримувати ритм гітарних рифів, які Рейнбоу могла грати років десять назад, якби вона продовжувала практикуватися.

- А тепер. Сказала вона, дивлячись на «Стіну Реріті».
- Що з цим робити?

Чим більше вона про це думала, тим складніше їй було прибрати все це. Реріті може забрати все це назад, якщо вона взагалі захоче це зробити після стількох років. Ну, всі предмети. Деякі з них були досягненнями, якими Рейнбоу все ще пишалась. І не тільки досягненнями Реріті... а й усіх друзів. Можливо настав час перейменувати цю стіну з «Стіна Реріті» на «Стіна Рейнбум». Це була протверезна думка; скільки часу минуло з тих пір, як вони так себе називали?

Її телефон завібрував. Вона дістала його і розблокувала. Повідомлення від Пінкі?

Гей, дівчата! Рейс заброньовано на вівторок. На фермі Еплджек. У середу в три години. Принесіть з собою піжами, бо туса буде всю ніч! І не забудьте підібрати з собою скромненьку-Шай.

Рейнбоу посміхнулась

—Так i знала.

Швидко набравши відповідь, вона відкинула телефон на диван і почала думати над наступним кроком. Чим би зайнятися зірці спорту на пенсії, якій треба чимось зайнятися цілий рік і відновити старі дружби у північ доки музика грала і вона почувала себе як ніколи живою? Її стара гітара, напевне, сумувала за нею.

Але спочатку...

Узявши телефон і вимкнувши музику, вона набрала знайомий номер. Один гудок, два. Щуре Бет відповів на третій. Звучав він дуже розгублено.

- Рейнбоу, тільки не кажи мені, що ти знову щось забула на задньому сидінні. Не можливо втримати посмішку.
- П'ятниця. П'ята година. Принось з собою гаманець, друже, бо ти платиш.

Вона завершила виклик ще до того, як він зміг відповісти, її щоки боліли. Це почувалось так... так *добре*. Ввімкнувши музику назад, вона пішла на кухню і схопила кільце що лежало на столі. Роздивляючись його, вона відчула щось незнайоме, якесь... піднесення..

— Дякую, Реріті. Ти навіть і гадки не маєш, як сильно мені потрібен був цей візит.

Тяжка музика. Нові плани на стіну. Новий хлопець. Вона поглянула на чашку чаю, яка все ще димів парою у її руці. Можливо новий напій? Вона зробила тестувальний ковток, дозволила смаку пройтись її язиком. Вона посміхнулась.

Ні. Вистачить і чаю.